

Kedves Testvérek!

Azt kérdi Jézus a jövődébéli tanítványoktól: „Mit kívántok?” Erről szeretnék most kezdetben beszélni, mégpedig az alapján is, hogy ha utánanézzünk az eredeti ógörög szövegnek, hogy ez, amit kérdez Jézus, hogy: „Mit kívántok ti?”, hogy tulajdonképpen ennek a szónak, kijelentésnek miféle tartalma van. Nagyon érdekes dolgokra találunk. Az első, hogy van egy csoport – amit így fordíthatnánk –: „Mit kerestek? Mit kutattok? Mit nyomoztok? Mire kérdeztek rá?” Ez az első, a keresés és kutatás. A második csoport: „Mit kívántok? Mire vágyakoztok? Mit óhajtottok?” És a harmadik csoport pedig már a cselelés felé viszi ennek a szónak a jelentés árnyalatait, ez pedig, hogy: „Mire törekedtek? Mi után mentek?” Tehát amikor Jézus megkérdezi tőlünk: „Mit kívántok?”, akkor arra is rákérdez, hogy mire vágyakozunk, arra is, hogy mit keresünk, mit kutatunk, mi után epekedünk, mi után vágyakozunk, és arra is, hogy mi után törekszünk, és mi felét cselekszünk, és milyen irányba haladunk? Ez mind benne van a kérdésben. Olyan izgalmas, ahogyan a tanítvány azt mondja: „Mester, hol laksz?”

Jézus ránk kérdez, hogy mire vágyakozunk, mi után törekszünk. Vagyis Jézus nem egyszerűen csak azt kérdezte: „Érdeklődünk, érdeklődünk? Kíváncsiskodunk, kíváncsiskodunk?” És hogy miért is kérdezte ezt a tanítványoktól? Hát azért, mert ők már Keresztelő János tanítványai. Ott van valami háttére annak, hogy azt kérdezhesse: „Mire vágyakoztok ti? Mi után epekedtek, mi után törekedtek?” Ez tehát az első gondolat, hogy Jézus nem egyszerűen csak arra kérdez rá, hogy „Mire van most éppen kedvetek, vagy éppen mit csináltok itt?”, hanem „Mi után mentek?” Milyen szép, hogy nem azt kérdezi, hogy „Ki után vágyakoztok? Kit kerestek?” Először még csak azt, hogy „Egyáltalán ti mivel foglalkoztok, hogyan éltek ti?”

Mert nem is olyan könnyű keresni Istent. Milyen szép a magyar nyelv, egyébként a görög nyelvben is ott vannak ezek az árnyalati lehetőségek, hogy az ember keres, aztán mikor kezdünk elmélyülni, akkor már meg akarjuk keresni, és utána, mikor úgy érezzük, hogy ha találtunk valamit, akkor föl akarjuk keresni. Keresni, megkeresni, fölkeresni. Na, itt az utalás arra, amikor az ember eljut oda, hogy „Istenem, föl akarlak keresni!”, hogy arra jó kérdés az, hogy „Hol laksz? Én föl szeretnék keresni. Akkor mondd meg légy szíves, hogy hol laksz! Vagyis, hogy mehetek oda, ahol te vagy.” Ebben, ahogyan azt kérdi a tanítvány: „Hol laksz? Ezt keresem, hogy hol laksz.” Ebben mi van benne? Hogy az ember otthona az, ahol föltárul az, hogy ki is ő valójában. Ott mutatkozik meg legteljesebben, legalaposabban, otthon, mert ott vagyunk mindenféle maszkok és szerepek nélkül. Tehát amikor azt mondja a tanítvány: „Mester, hol laksz? Ezt kívánom, ezt vágyom!”, akkor ebben a kérdésben az is benne van: „Én már nem csak keresgélni akarok, én, föl akarlak Téged keresni, és igazán tudni akarom, hogy Te ki is vagy.”

Mennyire nem könnyű nekünk Istent keresni, nekünk se könnyű Istent keresni. Hogyha nem teszünk mást, csak rákeresünk az interneten, meg kikeressük, nem lesz könnyű dolgunk. A mi vágyunk az, hogy rákérdesszünk Jézusnál, Istennél, hogy: „Hol laksz? Mi a te belső életed, a te belső világod? Mi a te lényeged, a szépséged?” Még Keresztelő János is azt mondja, hogy „Itt az Isten báránya. Sokkal több, mint én, nem is vagyunk egy súlycsoportban.” A ma emberének az egyik legnagyobb nehézsége a fölszínes életvitel, és hogy fölszínes életvitellel akarjuk azt, hogy tartalmas és teljes életünk legyen. Ezt a kettőt nagyon-nagyon nehéz közös nevezőre hozni. Fölszínes vágyakkal, pillanatnyi érzésekkel, mindenféle éppen jövő ösztönkésztetéssel, gondolatokkal, vélekedésekkel – ezt fogalmaztam így egybe –, fölszínes életvitellel akarunk tartalmas és teljes életet élni. Istennek tetsző életet élni.

Annak idején hírül adták, hogy a nepáli serpák megmászta télen a Himalája egyik csúcsát a K2-t. Tíz serpa megmászta télen a K2-t, ahol mínusz 50 fok tud lenni. 8000-es hegyeket télen, már mindegyiket megmászta, kivéve a K2-t. Miért mondom ezt? Mert két dolog miatt egyszerűen gyönyörű. Azért gyönyörű, mert egyébként nem volt az expedíció tíz személye között sem európai, sem amerikai; nepáli serpák voltak. Ahhoz, hogy ők télen, a mínusz 50-ben oda fölmentek és lejöttek, az nekik egy élet. Meg nem csak az ő életük, hanem még a szüleiké, és a nagyszüleiké. Az, hogy ők vágyakoztak, és törekedtek, és mentek, és csinálták, és megcsinálták, az nekik egy élet. De a két gyönyörű pillanata is volt: Az egyik, hogy volt két külön csoport, akik egyébként rivalizálnak egymással, meg volt egy különálló harmadik személy, ahogyan én a hírekből ezt elolvastam. És az derült ki, hogy a két rivalizáló csoport, meg az egy szem valaki úgy döntött, hogy ezt együtt akarják csinálni. És ami aztán még-még szebb, hogy nyilván ott is volt egy sor, ahogy elkezdtek fölérni a csúcsra, és mielőtt a csúcsra értek volna, bevárták egymást. Egy élet munkája volt benne, a törekvésük, a vágyuk, és mindenük, de azt mondták, hogy: „Mi a csúcsra együtt akarunk föllépni.” Hogy még csak véletlenül se arról szóljon, hogy én, hogy véletlenül se. A legnehezebb 8000-es hegy tetején véletlenül se szóljon az, ahogyan mi ott állunk, arról, hogy én, vagy te, vagy ki volt az első, hanem arról szóljon, hogy mi, és hogy együtt. Hát, ezt gyönyörűnek látom. Mit jelent kutatni, mit jelent vágyakozni, törekedni, és erőt feszíteni? Na, akkor most van egy kis rálátásunk. És hogy mit jelent az Istent kutatni, és az Isten után vágyakozni és törekedni, nemcsak egyedül, hanem közösen is.

A következő gondolatom így szól. Mikor találkoznak egymás után a tanítványok Jézussal, egyszer csak elhangzik az, hogy: „Te Péter vagy. Tudom, te ki vagy, Péternek fognak hívni.” Ez mit jelent számunkra? Amikor fölkeressük Istent, ahogy nekünk az megy, egyszer csak számunkra tulajdonképpen megdöbbenő módon, egyszer csak ki fog derülni, hogy nem is tudtuk pontosan, hogy mi kik vagyunk. Hogy mi azt gondoltuk, hogy Istent kerestük, Istent kutatjuk, őutána vágyakozunk. És mikor fölkeressük, és találkozunk vele, egyszer csak lehetőségünk nyílik arra, hogy magunknál legyünk. Ha Péter le-éli, az egész életét egy egyszerű halászemberként, miközben Jézus rá néz, és azt mondja: „Te Péter vagy.”, akkor erre azt mondhatnánk, hogyha ő nem áll bele ebbe a péterségbe, hogy ő egy életen keresztül nem volt magánál. A szó mélységes értelmében, nem volt önmagánál. Mert Isten ránézett, és azt mondta: „Te Péter vagy.” Ha ő azt mondja: „Nem, Uram, hát nem!”, akkor leél, még negyven évet úgy, hogy nincs magánál. Ez tehát azt jelenti, hogyha bármelyikünk, magunknál akarunk lenni, úgy élni, hogy magamnál legyek, annak a mélységében, teljességében, akkor úgy tűnik, hogy az Istennel való találkozásra nagy szükség van. Leginkább e találkozásoknak a világából derülhet ki számunkra, hogy ki is vagyok én igazán. És az is, hogy hogyan tudok magamnál lenni, megtalálni azt, amit Isten tőlem akar.

Végül a záró, az utolsó gondolat. Mit ajánl Isten, hogyan tegyük ezt, vagy milyen lehetőségünk nyílik erre? Ez a követés a tanítványság. Ezt most nem szeretném kifejteni, csak egy záró gondolatot megfogalmazni és lezárni. Ez pedig az, hogy követni Jézust, hogy a követés és a tanítványság révén magunknál tudunk lenni, és ezáltal kapcsolatban legyünk vele, hogy az egy olyan tartalmas, mélységes kihívás, ami hát, megint csak nincs közös nevezőn azzal, hogy az Interneten bekövetek valakit, az nem ugyanaz a minőség. A tanítványsághoz meg csak hadd tegyem azt, hogy akkor ez valahogy azt jelenti, hogy elkezdünk már nem csak az után keresni, kutatni, vágyakozni, hanem törekszünk arra, hogy amikor megkérdezik tőlünk, hogy: „Ki vagy te valójában?”, hogy akkor bármelyikünk azt merhesse mondani, hogy: Isten tanítványa. „Ki vagy te? – Isten tanítványa.” És ami talán még ennél is szebb, hogyha Istent megkérdezik: „Ki ő?”, hogy Isten ránk néz, és azt mondja: „Az én tanítványom.”